

ikke nogen anden er mere berettiget. I Ministeriets Skrivelse er det udtrykkelig udtalt, at man ikke kan forlange, at det skal være den mest berettigede, der udnævnes. Spørgsmaalet kommer frem i det Tilfælde, hvor man maa sige, at de tre indstillede ikke ere rigtig skikkede og værdige, eller et saadant Tilfælde som her i Hørsted, hvor de tre slet ikke kunne komme i Betragtning, saa er man dog virkelig berettiget til at tage Hensyn til de andre Ansøgere, I Anledning af de Udtalelser, som ere fremkomne om denne Sag, skal jeg tillade mig at oplyse, at jeg ogsaa er gaaet tilbage til Forhandlingerne før den nuværende Lovs Vedtagelse, og jeg har blandt andet fundet nogle Ord, som ere sagte af den Mand, der var Ordfører for det Mindretal, hvis Forslag gik igennem, nemlig Ploug. Han siger saaledes: „Derimod indser jeg virkelig ikke, hvad det skulde sige, at Skoledirektionen og Biskoppen kalder, naar de vare nødte til at tage mod det første Forslag, naar de ingen Indvendinger kunde gøre derimod, naar de ikke kunne henstille til den vedkommende Kommunalbestyrelse, om den dog ikke havde Anledning til, ifølge de indkomne Ansøgninger, at foreslaa andre, og dette er alt, hvad der er indrømmet Direktionen og Biskoppen.“ Det er altsaa sagt af den Mand, som begrundede det Forslag, som blev vedtaget. Det er der udtrykkelig udtalt, at den kaldende Myndighed skal være berettiget til at gøre Kommunalbestyrelsen eller den indstillende Myndighed opmærksom paa, at der mellem de andre Ansøgere er Folk, som ere mere berettigede til at komme i Betragtning. Jeg tror, at det ikke kan nytte, at vi her føre en lang Debat om, hvorledes Loven skal fortolkes, thi, som sagt, Retten til at afgøre, hvilken Fortolkning der er den rigtige, ligger hverken hos den ærede Taler eller hos mig. Vil man ikke have en Forandring, skulle vi altsaa beholde den nuværende Lovgivning, ser jeg ikke rettere, end at man maa sørge for at faa afgjort, hvilken Fortolkning der er den rigtige. Ministeriet vilde i høj Grad ønske at faa en saadan Afgørelse.

Svend Høgsbro: Ja, det er ogsaa en Skrivelse fra den højtærede Minister i Anledning af et af mig ved 1ste Behandling fremdraget Tilfælde, som giver mig Anledning til at tage Ordet, og jeg gør det nu, efter at have hørt den højtærede Minister, saa meget mere som jeg desværre i dette Tilfælde ikke kan benytte den Udvej, som

den højtærede Minister saa villig henviste det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) til, nemlig at gaa til Domstolene. Det Tilfælde, her foreligger, er ganske sikkert en Administrationsssag, hvor man er nødt til at nøjes med den Afgørelse, som træffes af Administrationens Spids.

Jeg tillod mig ved 1ste Behandling at fremdrage et Tilfælde nede fra min Valgkreds, hvor en Præst havde benyttet sin Myndighed til at overvære Undervisningen i Skolen og afhøre Børnene paa en saadan Maade, at den efter min Mening maatte siges at være i bestemt Modstrid med den Timeplan, som ikke Præsten, men andre Autoriteter have fastsat, og hvorefter alle vedkommende sig have at rette. Jeg tillod mig at henstille til det ærede Udvalg at tage dette med i Betragtning og i Beregning ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag, særlig dets § 13. Der foreligger jo ikke nu noget Ændringsforslag med Hensyn til denne § 13 om det, der nu kaldes Undervisningsplanen, hvilket svarer til den gamle Lektionstabel eller Timeplan. I og for sig undrer det mig ikke, thi jeg kan forstaa, dels at det ærede Udvalg mener, at denne Sag nu ersaa vidt fremskreden i sin Behandling, — det er jo den tredje Session, hvori vi behandle den, og det er kun en Slutningsbehandling, her er Tale om — at man ikke ønsker at optage Enkeltheder, navnlig ikke ny Enkeltheder til Drøftelse og Ændring, dels at man er gaaet ud fra, at den Fortolkning, som er gjort gældende over for det fremdragne Tilfælde, grunder sig paa den gamle Lov og altsaa i og for sig ikke vedrører denne ny Lov, og dels at man er gaaet ud fra, at den ny Lovs Bestemmelser ere klare nok. Naar der staar der i § 13, at Skolekommissionen affatter Udkast til Undervisningsplanen, at denne derefter af Kommunalbestyrelsen indsendes til Skoledirektionen, at det er denne, der fastsætter den, og at det er denne, som ogsaa ændrer den, saa er dette en saa klar Forskrift, at der formentlig ikke kan være Tvivl om, at det ikke ligger i nogen anden Autoritets, navnlig heller ikke i en enkelt Præsts Haand, vilkaarlig at tilsidesætte denne Regel. Jeg forstaaer altsaa meget vel, at man har slaaet sig til Ro med den Regel, man i saa Henseende har givet. Ved Siden deraf gaar jeg jo ganske vist ud fra, at man har ment som saa, at, hvad der i det praktiske Liv kunde forefalde i et enkelt Tilfælde ved gensidig Imødekommen mellem Præst og Skolelærer med Hen-